

РЕШЕНИЕ

№ 42946

гр. София, 22.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав, в публично заседание на 01.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **9618** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е във връзка с подадена жалба от Д. С. П. от [населено място] чрез адв. У. срещу решение № ППН-01-488/2024 от 31.07.2025 г. на Комисията за защита на личните данни, с което на основание чл. 38, ал. 3 от Закона за защита на личните данни жалба с рег. № ППН-01-488/28.05.2024 г., подадена от Д. П. срещу „Еос Матрикс“ ЕООД е обявена за неоснователна.

В жалбата се твърди, че обжалваното решение е издадено при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в нарушение на материалния закон, както и несъответствие с целта на закона. Твърди се, че ответната страна не е взела предвид важни условия при разглеждането на преписката, а именно, че давността е изтекла и длъжникът е заявил, че няма да плати доброволно, поради което е отпаднало задължението за подаване на информация в ЦКР за дружеството.

В съдебно заседание жалбоподателката – Д. С. П., представлявана от адв. У., поддържа жалбата и моли решението на КЗЛД да бъде отменено. Поддържа, че Д. П. се е позовала на погасителна давност и изрично е заявила, че няма да плати доброволно отдавна погасените по давност задължения не търсени повече от 5 години, което води до отпадане на единствената възможност сумата да бъде събрана и съответно отпада и интереса дружеството да продължава да обработва личните данни на жалбоподателката. Претендират се разноси.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни, редовно уведомен, не изпраща представител. В представени писмени бележки излага становище по същество на спора за неоснователност на подадената жалба. Претендират се разноси. Направено е възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от насрещната страна.

Заинтересованата страна – „ЕОС Матрикс“ ЕООД, представлявана от юрк. М., моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана, а решението на КЗЛД да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение.

В представени писмени бележки от 05.12.2025 г. заинтересованата страна „ЕОС Матрикс“ ЕООД излага становище по същество на спора, като поддържа тезата, че издаденото решение на КЗЛД е правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Административното производство е започнало по подадена жалба от Д. С. П. до КЗЛД срещу дружество „ЕОС Матрикс“ ЕООД с оплаквания, че дружеството неправомерно обработва личните данни на жалбоподателката, тъй като е отпаднала целта, за които са били събирани и обработвани личните ѝ данни. Подадено било заявление с вх. № ВЖ-00123/29.02.2024 г. от Д. С. П. до „ЕОС Матрикс“ ЕООД с искане за прекратяване на обработка на лични данни за вземания за главница и лихви, погасени по давност, съответно преустановяване подаването на информация (лични данни) към ЦКР на Д. С. П. по смисъла на чл.17, пар.1, буква „а“ от Регламент ЕС 2016/679. В отговор на подаденото заявление от „ЕОС Матрикс“ ЕООД било изпратено писмо с изх. 00636/29.03.2024 г., с което дружеството уведомило Д. П., че има неизплатени задължения към дружеството, произтичащи от: 1. Договор за потребителски кредит от дата 28.10.2009 г., сключен с „Алианц Банк България“ АД /кредитор/, което вземане банката е цедирала на „ЕОС Матрикс“ ЕООД на основание сключен Договор за прехвърляне на вземания /цесия/ от 10.01.2019 г. и считано от тази дата, кредитор по задължението се явява именно дружеството. Към настоящия момент задължението не е изплатено и към дата 29.03.2024 г. възлиза на стойност 10 886,08 лв., която сума включва неизплатена главница, лихви и разноси; 2. Договор за издаване на кредитна карта № 51РКО-В-2333 от дата 23.10.2007г., сключен с „Първа инвестиционна банка“ АД (кредитор), което вземане банката е цедирала на „ЕОС Матрикс“ ЕООД на основание сключен договор за прехвърляне на вземания (цесия) от 14.11.2016 г. и считано от тази дата кредитор по задължението е дружеството, като към настоящия момент задължението не е изплатено и към 29.03.2024 г. възлиза на стойност 9955,62 лева. 3. Договор за издаване на кредитна карта № 51РКО-В-2333 от дата 23.10.2007г., сключен с „Обединена българска банка“ АД (кредитор), което вземане банката е цедирала на „ЕОС Матрикс“ ЕООД на основание сключен Договор за прехвърляне на вземания (цесия) от 06.12.2013 г. и считано от тази дата, кредитор по задължението се явява дружеството и към настоящия момент задължението не е изплатено, като към дата 29.03.2024 г. възлиза на стойност 908,95 лв., която сума представлява неизплатена главница.

В отговора дружеството посочило, че в качеството на финансова институция по смисъла на чл. 3 от Закона за кредитните институции, на основание чл. 10 от Наредба № 22 от 16.07.2009 г. на БНБ за Централния кредитен регистър, възниква задължение да предоставя на ЦКР информация за кредитната задължнялост на всички свои клиенти до окончателното погасяване на задълженията им. В заключение бил даден отговор, че към настоящия момент няма основание за подаване на коригираща информация за задълженията на жалбоподателката към Централния кредитен регистър на БНБ.

За образуваното производство КЗЛД уведомила заинтересованата страна “ЕОС Матрикс“ ЕООД с писмо изх. № ППН-01-488/2024/31.07.2024 г., като е предоставила 7-дневен срок за становище по изложените факти и обстоятелства, както и за ангажиране на доказателства по случая.

В Становище с рег.№ ППН-01-488/6/12.08.2024 г. заинтересованата страна “ЕОС Матрикс“ ЕООД оспорила жалбата като неоснователна и представила съответни писмени доказателства за

установяване на своите твърдения.

С Решение по Протокол №19/2025 г. КЗЛД е приела за допустима жалбата с рег. №ППН-01-488/28.05.2024 г. и я е насрочила за разглеждане в открито заседание. Като страни в производството са конституирани жалбоподател Д. С. П. и ответник „ЕОС Матрикс“ ЕООД.

След проведеното открито заседание е издадено обжалваното в настоящото производство решение № ППН-01-488/2024/21.07.2025 г. на КЗЛД, с което жалбата е приета за неоснователна. В мотивите си адм. орган е посочил, че данните на жалбоподателката се обработват от дружеството за целите на изпълнението на договори, по които жалбоподателката е страна и за целите на неговите легитимните интереси като цесионер да събере дължимите се от нея като длъжник по тези договори суми, като разкриването на данните чрез предаването им по електронен път към Информационната система на Централния кредитен регистър се явява необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо него. Посочено е също така, че няма данни за изразено от жалбоподателката съгласие за обработване на личните данни по смисъла на чл. 4, § 11 от Регламент (ЕС) 2016/679, но такова съгласие е ирелевантно за законосъобразността на обработката на личните данни, тъй като процесната обработка на данните се извършва при наличието на други предвидени в разпоредбата на чл. 6, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 условия. Обсъдени са и изявленията на жалбоподателката относно погасяването на задълженията по давност, като адм. орган е изложил тезата, че давността не се прилага служебно, а се изисква установяването ѝ по съдебен ред, за което в случая няма данни. В заключение Комисията е приела, че целта, поради която ответната страна обработва лични данни на жалбоподателката, не е отпаднала, а точно обратното, личните данни продължават да са необходими за целите, за които дружеството като администратор на лични данни ги обработва.

При така установените факти съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.38, ал.8 ЗЗЛД. Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия по чл.38, ал.3 ЗЗЛД. Спазена е предписаната от закона форма, като при издаването му не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила.

Процесното решение, обаче, е издадено в нарушение на приложимите материалноправни норми, поради следните съображения:

В настоящия случай безспорно се установи от събраните по делото писмени доказателства, а и не е спорно между страните, че „ЕОС Матрикс“ ЕООД е обработвало личните данни на жалбоподателя, като е подавало информация към ЦКР на БНБ относно вземанията на кредитни институции към Д. С. П..

От данните по делото се установява, че със заявление вх. № ВЖ-00123/29.02.2024 г. Д. С. П. е поискала от администратора на лични данни „ЕОС Матрикс“ ЕООД да заличи личните ѝ данни, да подаде информация към Централния кредитен регистър за изменението на обстоятелствата, както и да спре да подава нейни лични данни в Централния кредитен регистър. В молбата изрично П. се е позовала на изтекла погасителна давност, като категорично е заявила, че няма да заплати доброволно задължението, както и е заявила категоричното си несъгласие да бъдат обработвани личните ѝ данни.

В качеството на финансова институция по смисъла на чл. 2, ал. 2, т. 12 от Закона за кредитните институции дружеството „ЕОС Матрикс“ ЕООД е задължен субект по чл. 10, ал. 1 вр. чл. 4, ал. 1,

т. 2 от Наредба № 22/2009 г. за ЦКР. Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от Наредбата за ЦКР въвежда задължение за институциите, изрично посочени в чл. 4, ал. 1, да събират и подават към ЦКР информация в електронен вид за всички кредити на техните клиенти и за настъпилите изменения по тези кредити до окончателното им погасяване. В този смисъл, крайният времеви срок на задължението на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД за събиране/обработване на лични данни съвпада с момента на окончателното погасяване на задълженията по съответните кредити. За да бъде правилно приложен материалния закон следва да се анализира регламентираното в чл. 10, ал. 1 от Наредба № 22/16.07.2009г. понятие за окончателно погасяване на кредитите в аспекта на погасяването им по давност.

Съгласно чл. 110 от ЗЗД с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. Съгласно чл. 120 ЗЗД давността не се прилага служебно с изтичането на срока, а само по възражение на длъжника, каквото в случая е налице, тъй като жалбоподателката категорично е отказала да плати задължението си, като се е позовал на изтекла давност. Според чл. 118 ЗЗД, ако длъжникът изпълни задължението си и след изтичането на давността, той няма право да иска обратно платеното, макар и в момента на плащането да не е знаел, че давността е изтекла. Случаят не е такъв, защото длъжникът категорично е заявил, че няма да го заплати като се е аргументирал с изтеклата погасителна давност и на това основание иска да се преустанови подаването на информацията към ЦКР, както и да се заличи информацията за кредита в регистрите на администратора.

В тази връзка, когато 5-годишният срок на погасителната давност по чл. 110 ЗЗД обективно е изтекъл, то материалното право по вземането продължава да съществува и може да бъде доброволно платено от длъжника, или принудително събрано от кредитора, освен ако длъжникът не направи възражение за изтекла погасителна давност, т.е. при липсата на такова възражение кредита не е окончателно погасен по смисъла на чл. 10, ал. 1 от Наредбата. По аргумент на противното, когато това възражение вече е повдигнато от длъжника, то очевидно не може да се очаква нито доброволно плащане от негова страна, нито е възможно принудително събиране от кредитора. При тази хипотеза кредитът е окончателно погасен по смисъла на цитираната норма на чл. 10, ал. 1 от Наредба № 22/16.07.2009 г. на БНБ.

В процесния случай, възражението за изтекла погасителна давност следва да се счита упражнено от Д. П. на 29.02.2024 г., когато е било подадено заявление вх. № ВЖ-00123 заличаване на личните ѝ данни, както и за преустановяване подаването на информацията към ЦКР за активни кредити на нейно име.

Тук е мястото да се цитират разясненията, дадени от СЕС в Решение от 7 декември 2023 година по съединени дела № С-26/22 и № С-64/22, а именно : „Член 6, §1, б. “е“ от ОРЗД предвижда три кумулативни условия, за да бъде обработването на лични данни законосъобразно, а именно, първо, администраторът или третото лице да преследва легитимни интереси, второ, обработването на личните данни да е необходимо за целите на преследваните легитимни интереси и трето, основните интереси, свободи или права на лицето, ползващо се от защитата на данните, да нямат преимущество“. Според СЕС обработването на данни, обаче, трябва и да е необходимо за постигането на легитимните интереси, преследвани от администратора или от трето лице, и интересите или основните права и свободи на субекта на данни да нямат преимущество пред тези интереси. При това претегляне на съответните противоположни права и интереси, през призмата на всички релевантни обстоятелства, а именно на администратора или на участващите трети лица, от една страна, и на субекта на данните, от друга, е важно да се отчетат, по-специално основателните очаквания на субекта на данни, както и обхватът на съответното обработване и отражението му върху този субект, както и да се прецени, дали

интересите и основните права или свободи на лицата, за които се отнася това обработване, нямат преимущество пред легитимния интерес на администратора или на трета страна“.

В решението от 07.12.2023г. на СЕС по съединени дела № С-26/22 и № С-64/22, е постановено, че „Член 5, § 1, буква „а“ от ОРЗД във връзка с член 6, § 1, ал.1, буква „е“ трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска практика на частни агенции за икономически справки, състояща се в съхраняване в техните собствени бази данни на информация от публичен регистър, отнасяща се до предоставянето на освобождаване от остатъка по задълженията в полза на физически лица, за да може да дава сведения относно кредитоспособността на тези лица през период, надвишаващ срока, през който данните се съхраняват в публичния регистър“.; „Член 17, параграф 1, буква „в“ от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че субектът на данните има право да поиска от администратора изтриване на свързаните с него лични данни без ненужно забавяне, когато възразява срещу обработването съгласно член 21, § 1 от този регламент и не са налице законови основания, които имат преимущество и по изключение могат да обосновават разглежданото обработване“.

В преписката не се съдържат никакви писмени доказателства, а и не се твърди от ответника, че срещу жалбоподателката е било предприемано принудително изпълнение на цедираното вземане. В уведомлението от 29.02.2024 г. освен, че тя се е позовала на погасителната давност, изрично е заявила, че няма да плати доброволно задължението. Това волеизявление води до отпадане на възможността вземането да бъде събрано принудително и има за последица преустановяване на легитимния интерес на дружеството по чл. 6, § 1, буква „е“ от Регламент /ЕС/ 2016/679 да продължи да обработва личните данни. Липсата на образувано изпълнително производството, в което длъжникът би имал възможност да направи възражение за изтекла погасителна давност, както и да предяви иск с правно основание чл.439 ГПК и след неговото уважаване да поиска прекратяване на производството по реда на чл.433, ал.1, т.7 ГПК, „представлява сериозна намеса в основните права на субекта на данни, закрепени в членове 7 и 8 от Хартата. Всъщност тези данни служат като отрицателен фактор при оценката на кредитоспособността на субекта на данни и следователно представляват чувствителна информация за личния му живот (вж. в този смисъл решение от 13 май 2014 г., Google Spain и Google, дело № С-131/12, т. 98). Тяхното обработване може значително да навреди на интересите на субекта на данните, тъй като съобщаването им може чувствително да затрудни упражняването на неговите свободи, по-специално когато става въпрос за покриване на основни нужди“ /съображение 94 от Решение от 7 декември 2023 година по съединени дела № С-26/22 и № С-64/22 на СЕС/. Продължаването на подаване на информация към ЦКР при БНБ за съществуващо задължение на жалбоподателката, съдът счита, че представлява значително ограничение в нейната правна сфера, защото безусловно води до намаляване на възможностите ѝ, при кандидатстване за кредит да получи одобрение от финансови институции.

Противно на възприетото от ответника в акта, обработването на личните данни на жалбоподателя се явява незаконосъобразно по смисъла на чл. 6, § 1, б. „б“, б. „в“, „е“ от Регламент /ЕС/ 2016/679. Личните данни на Д. П. вече не са необходими за целите на кредита, за които са били събирани и обработвани; липсва „съгласие на субекта“ по смисъла на легалното определение по чл. 4, т. 11 от ОРЗД; субектът възразява срещу обработването, както и няма законни основания за обработването, които да имат преимущество. Отпадал е легитимният интерес на дружеството по чл. 6, § 1, б. „е“ от ОРЗД, да продължи да обработва личните данни на длъжника.

В заключение, оспореното решение на КЗЛД е незаконосъобразен акт и поради наличието на основанията по чл. 146, т. 4 от АПК, същото следва да бъде отменено.

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на жалбоподателя се

възстановяват направените разноски, които представляват заплатени държавна такса в размер на сумата от 10,00 лева и адвокатски хонорар за осъществена правна помощ и съдействие в размер на 900 лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, чл.173, ал.2 и чл.174 от АПК, съдът,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № ППН-01-488/2024 от 31.07.2025 г. на Комисията за защита на личните данни.

ВРЪЩА делото като преписка на Комисията за защита на личните данни за ново произнасяне, при съобразяване с мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни да заплати на Д. С. П. сумата в размер на 910 /деветстотин и десет/ лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване от страните пред Върховен административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138 АПК.

Съдия: